

MY ČEKALI JARO A ON PŘIŠEL MRÁZ ANEB JARNÍ SOUSTŘEDĚNÍ NA SNĚHU

Pavel Štěpán st.

Na soustředění nás odjíždělo deset a pes a všichni jsme se moc těšili. Těšili se na to, jak si zacvičíme, podnikneme výpravu na nejvyšší vrchol Orlických hor - Velkou Deštnou, předvedeme své umění žákům horské školy, večer posedíme u ohníčku a přes den nachytáme něco bronzu. Zkrátka relaxačně strávený víkend. Netušili jsme však, co všechno nás čeká.

Úderem osmé hodiny ranní jsme plni elánu nasedli u hradeckého muzea do dvou aut a vyrazili směř Orlické hory. Krátkou přestávku jsme udělali v Kounově, kde jsme naložili Pavlíka a vyvenčili Petrovu ohařku Sten, aby neudělala Romanovi v autě loužičku.

Přes hřeben jsme se prosmykli sedlem pod Šerlichem a opatrně sjížděli k areálu Bedřichovka. Místo ubytování, chatu Perlu, jsme našli bez problémů. Do oběda zbývaly dvě a čtvrt hodiny, a tak jsme se rozhodli vyrazit na Velkou Deštnou.

Vrchol o výšce 1116 m, od chaty vzdálený 5,2 km s převýšením 388 metrů jsme se rozhodli dobýt přes sedlo pod Jelenkou a bez řádného časového plánu. Zpočátku vše probíhalo dobře. Přestalo pršet, mezi mraky začalo vykukovat sluníčko a dobrou náladu nám ještě vylepšil Táda. Jeho laskavost nezná mezí, a tak se ochotně nabídl Petrovi, že mu „odlehčí“ a povede Sten. Ta byla horskou přírodou tak nadšená, že se na nic a nikoho neohlížela, začala rozpustit pobíhat sem tam, a vedení na vodítku se změnilo v ukrutné vláčení Tadeáše příkop-nepříkop, roští-neroští, bažina-nebažina. Ačkoli Táda nevěděl co se děje, kde je vpravo a vlevo, nerozeznával nahoře a dole, my jsme se báječně bavili.

Jak jsme postupovali stále výše, stávali se naše kroky méně pružné a navíc nás začal honit čas. Po hodině a půl jsme dorazili do sedla pod Jelenku a začali hodnotit situaci. Na výběr jsme měli dvě možnosti: „Buď dosáhnout vrcholu a zemřít hladu, nebo sejít do základního tábora Bedřichovka a nezemřít hladu“. A tak sportovní duch tentokrát nezmátl a na žádost chlapců, kterým už opravdu, ale opravdu kručelo v břiše, jsme nakonec dali přednost - no jídlu, samozřejmě.

Po obědě následovalo vybalení sportovního vybavení, příprava sálu a trénink kendó. Zaměřili jsme se na techniky v bógu, zopákli katy a na závěr vymysleli choreografii na večerní vystoupení kendó, které jsme připravovali pro žáky druhých tříd. Byli zde na horské škole a my jim chtěli trochu atraktivně přiblížit bojová umění kendó a iaidó.

Hlavními protagonisty byli Roman coby vypravěč, Studňa a Martin F. v roli hlavních herců a krátký štěk dostali i Táda s Honzíkem. Zbytek dělal křoví. Režie byla výborná a podle slov učitelů a instruktorů horské školy ještě neviděli, aby dvě třídy dětí vydrželi hodinu a půl být pozorní, ukáznění a bez jediného napomenutí. Nutno však podotknout, že z kluků v bógu šla hrůza. Nakonec si každý z žáků vzal šinai a zkusil naše samuraje pořádně praštit po hlavě. Teda, vlastně, nejenom druháčci. Copak bychom mohli odolat beztravnému mlácení do Studni a Martina?

Druhý den ráno nás čekalo překvapení. Venku chumelí, vánice a my musíme na snídani do tři sta metrů vzdálené Bedřichovky. Co naplat. Vyrážíme. Hlad je silnější. Pohled na zasněžené vrcholky hor byl na konci května opravdu úchvatný. Během snídani získalo však navrch opět sluníčko, přes noc napadaný sníh pomalu roztával a toho jsme přeci museli využít. Naplánovali jsme výpravu napříč rezervací Trčkov k polské hranici, podle ní po lesní, turisticky neznačené cestě na vrch Doupnatá a úbočím zpět na Bedřichovku.

Počasí je aprílové - chvíli sluníčko, chvíli déšť, chvíli déšť se sněhem a opět chvíli sluníčko. Dobrá nálada ani dnes nechybí, a tak si pomalu ani nevšimáme, že déšť se sněhem se mění v opravdové chumelení. U polské hranice je to již sněhová vánice. Okolní zelený les se poměrně rychle mění v bílý a nám nezbyvá nic, než uvěřit tomu, že se brodíme sněhem v té největší, nejstrašnější, nejhustší a nejukrutnější sněhové vánici, jakou jsme kdy na konci května zažili. A v botaskách.

Na zemi leží už 4 cm bílé hmoty a další stále padá a padá a padá... Ozývá se pár hlasů, že by bylo lepší vrátit se, než bídne umrznout daleko od domova. Vid', Martine?

Cesta se nám dávno ztratila pod sněhovou pokrývkou, snažíme se jít podél potoka, hraničních kamenů a nakonec musíme vyrazit napříč svahem po vrstevnici. Směr určujeme za pomoci lišejníku na stromech,

sluníčko nesvítil, naopak stále chumelí a hodinky jsou orosené. Škrábeme se do kopce a nechce se nám věřit, že ještě někdy spatříme pevný podklad pod nohama. Nikdy neunavitelný Táda se pak postaral o to, aby na nikom nezůstalo jediné suché místečko. Ono to bylo stejně jedno, protože jsme byli všichni úplně durch, ale pořádná koulovačka na konci května, hmm... – stejně to nejvíc schytl zase on. A když nám začaly docházet síly, sladká Pavlova odměna ve formě hašlerek dodává ztracenou energii.

Po urputném boji s počasím i s Tádou se k našemu údivu ocitáme na silnici vedoucí od Šerlichu a po delší době přesně určíme naši pozici na mapě.

Rozhodným krokem vyrážíme za vidinou tepla a dobrého oběda. Samozřejmě, ne po silnici, ale stezkou, tentokrát značenou. A dokonce přestalo sněžit. Jak scházíme níže, přibývá vody a bláta. A tak pánové využívají poslední možnosti potříit ostatním (Tádovi) obličej sněhem. Jak se však ukázalo, tak někdo k tomu nepotřeboval ani ten sníh, ale stačila mu mokrá tráva a kopřivy. (Martine, prý to máš u Pavly velmi dobře schovaný - jako v trezoru). Zpáteční cesta se tak změnila v bláznivý úprk napříč kalužemi a blátem.

K Bedřichovce dorážíme tak akorát, aby nám zbylo něco z oběda a jako mávnutím kouzelným proutkem nebe se trhá, mraky mizí a slunce svítí. Bohužel ne na dlouho. Po obědě se střídá sluníčko, chumelení, kroupy, a tak čekáme, kdy začnou oblohu křížovat blesky a raději vypouštíme odpolední plánovaný minigolf a fotbálek, hřiště je dílem pod vodou a dílem pod sněhem. Slunění a koupání v přilehlém bazénu taky zavrhuje a odebíráme se do útulného prostředí chaty Perly vykoupat se v teplé vodě a relaxovat. Někdo se učí, někdo spí, někdo hraje stolní tenis.

Návrat domů již proběhl bez zvláštních příhod. Za zmínku již stojí jen kauza Tadeáš a ponožky. Bylo to asi takhle.

Sobota večer. „Kdo zapomněl v sále ponožky?“ „To nejsou nikoho z nás,“ na to Tadeáš. Neděle ráno. „Kdo zapomněl v sále ponožky?“ „To nejsou nikoho z nás,“ na to Tadeáš. Neděle odpoledne. „Kdo zapomněl v sále ponožky?“ „To nejsou nikoho z nás,“ na to Tadeáš. Před odjezdem. „Tadeáši, kolik jsi měl ponožek?“ „Troje.“ „A kolik jich máš nyní?“ „Dvoje.“ „Tak to asi budou tvoje, ne?“ „No jo, to asi budou.“ A byly.

Ona to byla vůbec legrace. Martinovi spadnul na hlavu koš - čistě náhodou byl totiž položený na dveřích a čekal, až je někdo otevře - následkem čehož letěly Tadeášovy pantofle ven z okna. A rovnou do potoka. Chudák - vylít z chaty a čekal u hráze, až mu připlavou.

Soustředění se vyvedlo a už se těšíme na další podobnou akci.